

Biserica - interesul suprem al lui Hristos

Joi, 28 septembrie 2006

Gili Cârstea

De la ieșirea din Egipt și până la tulburătoarele evenimente din anul 34, Dumnezeu niciodată nu și-a părăsit poporul, oricât de păcătos sau apostaziat a fost el vreodată. Și a fost așa de nenumărate ori.

Dar invers s-a întâmplat mereu. Ei sistematic l-au părăsit pe El, l-au întors spatele și au preferat idolii neamurilor din jur în locul neprihănirii și păcii.

Aceasta este o realitate fundamentală a istoriei sacre.

Din această perspectivă, care sunt implicațiile credinței multora dintre noi, care se prind de declarațiile Spiritului Profetic referitoare la biserică spre a contesta că aceasta merge pe un drum greșit? Ei susțin că atâta timp cât Dumnezeu nu a părăsit această biserică – ceea ce este cert – ea merge automat pe un drum bun, deși este slăbită și plină de defecte, așa cum spune mărturia inspirată:

“Slăbită și plină de defecte așa cum ar putea părea, biserica este obiectul asupra căruia Hristos Își îndreaptă, într-un sens special, interesul Său suprem” (AA 12).

Fără îndoială că biserica este interesul suprem al lui Hristos. Cum ar putea fi altfel dacă ea este mireasa Sa, oficial recunoscută și prezentată lumii, iar nunta este obligatorie pentru a putea avea loc un ospăț al nunții? Întrebarea este dacă acest lucru reprezintă o garanție că ea nu va apuca pe drumuri greșite. Istoria are un cuvânt greu de spus la acest subiect.

A existat vreodată un moment în viața poporului lui Dumnezeu când biserica să nu fie “obiectul” interesului Său suprem? Niciodată. Oricât de scufundați în idolatrie, oricât de lumești sau porniți împotriva Sa, ei nu au încetat să fie obiectul iubirii și grijii Sale deosebite. Dar urmăriți raportul fascinant al istoriei, și cum s-au purtat ei sub oblăduirea acestui “interes suprem”:

Judecători 2:12 - Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor, și au mâniat pe Domnul.

Judecători 2:13 - Au părăsit pe Domnul, și au slujit lui Baal și Astarteelor.

Judecători 10:6 - Copiii lui Israel au făcut iarăși ce nu plăcea Domnului; au slujit Baalilor și Astarteelor, dumnezeilor Siriei, dumnezeilor Sidonului, dumnezeilor Moabului, dumnezeilor fiilor lui Amon, și dumnezeilor Filistenilor, și au părăsit pe Domnul, și nu l-au mai slujit.

Judecători 10:10 - Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și au zis: „Am păcătuit împotriva Ta, căci am părăsit pe Dumnezeul nostru și am slujit Baalilor.”

1 Regi 11:33 - Și aceasta, pentru că M-au părăsit, și s-au închinat înaintea Astarteei, zeița Sidonienilor, înaintea lui Chemoș, dumnezeul Moabului, și înaintea lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și pentru că n-au umblat în căile Mele ca să facă ce este drept înaintea Mea, și să păzească legile și poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl lui Solomon.

1 Regi 18:18 - Ilie a răspuns: „Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu, și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali.

Isaia 1:4 - Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămânță de nelegiuți, copii stricați! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel. l-au întors spatele.

Ieremia 1:16 - Îmi voi rosti judecățile împotriva lor, din pricina întregii lor răutăți, pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei și s-au închinat înaintea lucrării mânilor lor.

Ieremia 2:13 - „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.”

Ieremia 2:17 - Nu ți-ai făcut tu singur lucrul acesta pentru că ai părăsit pe Domnul, Dumnezeul tău, când te îndrepta pe calea cea bună?

Ieremia 5:19 - Dacă veți întreba atunci: „Pentru ce ne-a făcut toate acestea Domnul, Dumnezeul nostru?” Așa le vei răspunde: „După cum voi M-ați părăsit și ați slujit unor dumnezei străini în țara voastră, tot așa, acum veți sluji unor străini într-o țară care nu este a voastră!”

Ieremia 9:13 - Domnul zice: „Pentru că au părăsit Legea Mea pe care le-o pusesem înainte; pentru că n-au ascultat glasul Meu, și nu l-au urmat.

Ieremia 16:11 - Atunci să le răspunzi: „Părinții voștri M-au părăsit, zice Domnul, s-au dus după alți dumnezei, le-au slujit și s-au închinat înaintea lor; iar pe Mine M-au părăsit, și n-au păzit Legea Mea!

Ieremia 18:15 - Totuși poporul Meu M-a uitat și aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări, și a apucat pe cărări și drumuri nebătute.

Ieremia 19:4 - Pentru că M-au părăsit, au spurcat locul acesta, au adus în el tămâie altor dumnezei pe care nu-i cunoșteau nici ei, nici părinții lor, nici împărații lui Iuda, și au umplut locul acesta cu sânge nevinovat.

Ezekiel 20:8 - Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea, și n-au vrut să Mă asculte. Nici unul n-a lepădat urâciunile care îi atrăgeau privirile, și n-au părăsit idolii Egiptului. Atunci am pus de gând să-Mi vărs mânia peste ei, să-Mi sleiesc mânia împotriva lor, în mijlocul țării Egiptului.

Osea 4:10 - Vor mânca și tot nu se vor sătura, vor curvi și tot nu se vor înmulți, pentru că au părăsit pe Domnul și poruncile Lui.

Iată ce a făcut biserica lui Hristos de-a lungul timpului, în timp ce se mândrea că este obiectul interesului suprem al lui Dumnezeu. Deși se aflau în cruntă apostazie, ei erau siguri că slujesc pe Dumnezeu în cea mai mare curățenie de inimă, spunând: „Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului.” Deși se aflau sub glorioasă purtare de grijă a lui Dumnezeu, și erau cu adevărat obiectul interesului Său suprem, scena descrisă mai jos a fost o realitate cumplită în aproape fiecare generație a poporului ales:

„Ascultați, deci, lucrul acesta, căpetenii ale casei lui Iacov, și mai mari ai casei lui Israel, voi, căroră vă este scârbă de dreptate, și care suciți tot ce este drept; Voi care zidiți Sionul cu sânge, și Ierusalimul cu nelegiuire! Căpeteniile cetății judecă pentru daruri, preoții lui învață pe popor pentru plată, și proorocii lui proorocesc pe bani; și mai îndrăznesc apoi să se bizuie pe Domnul și zic: 'Oare nu este Domnul în mijlocul nostru? Nu ne poate atinge nici o nenorocire!' De aceea, din pricina voastră, Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre, și muntele Templului o înălțime acoperită de păduri” (Mica 3:8-12).

Observați? „Oare nu este Domnul în mijlocul nostru? Nu ne poate atinge nici o nenorocire!” Exact ca în zilele noastre. Dacă sora White a spus din partea Domnului că biserica este obiectul interesului suprem al lui Dumnezeu, înseamnă că biserica este pe drumul cel bun. Ceea ce înseamnă, evident, că orice critică la adresa deciziilor ei este greșită. Ba mai mult, este chiar un atac împotriva lui Dumnezeu. Această mentalitate a dus la uciderea tuturor mesagerilor lui Dumnezeu în fiecare generație, de la Abel la Zaharia (Mat 23:35).

Biserica nu a scăpat de blestemul acestei mentalități, chiar dacă efectele ei au astăzi au o formă ceva mai civilizată. Nu mai omorâm cu pietre pe cei care îndrăznesc să critice anumite acțiuni ale bisericii, dar îi privim cu suspiciune, îi izolăm și le disprețuim avertizările. Îi punem să strige „necurat, necurat” prin comunitățile noastre, astfel ca poporul să stea departe de ei. Dacă ei se încumetă să critice deciziile unei biserici care se bucură de interesul suprem al lui Dumnezeu, este clar că se află de partea vrăjmașului. După principiul „dai în mine, dai în tine, dai în fabrici și uzine.”

Afirmația Spiritului Profetic a căpătat printre noi valoarea unei garanții nelimitate de autoritate și infailibilitate, un certificat în alb că noi nu vom repeta nebuniile bisericii din trecut. Dar acesta este chiar motivul pentru care le repetăm. Ne place să cităm partea a doua a declarației, aceea că „biserica este totuși obiectul interesului suprem al lui Hristos” (7 T 16), deși implicațiile primei părți ne scapă cu desăvârșire: “Slăbită și plină de defecte, în permanentă nevoie de avertizare și sfat.”

În ce fel ar putea biserica beneficia în permanență de „avertizare și sfat,” când presa bisericii este controlată de administrație, iar materialele publicate acolo nu conțin decât

laude faptele îngerului bisericii Laodicea? De unde să afle poporul tragediile care se întâmplă în biserica mondială, când oricine atrage atenția asupra lor este declarat subversiv sau lipsit de loialitate?

Că biserica merge pe un drum greșit este constatat cu litere de foc în chiar mesajul special adresat bisericii noastre: „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te” (Apoc 3:19). Iar pocăința este metanoia, o întoarcere de pe drumul pe care te afli. Cu alte cuvinte, „Fii plin de râvnă dar și întoarce-te de pe drumul pe care mergi.”

Dar noi considerăm că mergem pe un drum bun, deci chemarea la întoarcere ar însemna apostazie. Doar așa se poate explica de ce astupăm gura celor care strigă că trebuie să ne întoarcem de pe drumul pe care mergem.

Același Domn care ne-a asigurat de interesul Său suprem ne-a mai asigurat de un lucru, iar acesta este destul de sumbru:

„Domnul are o controversă cu poporul Său din aceste ultime zile. În această controversă, oameni din poziții de răspundere vor lua o direcție în opoziție clară cu aceea pe care a luat-o Neemia. Ei nu numai că vor ignora ei înșiși sabatul, dar vor încerca să-l ascundă de alții, îngropându-l sub gunoiul obiceiului și tradiției. În biserici și în mari adunări publice, pastori vor insista pe lângă popor asupra necesității păzirii primei zile a săptămânii” (RH, vol 1, 405).

Deja asemenea lucruri se întâmplă printre noi, iar sub constrângerile mișcării ecumenice biserica nu va reuși să refuze conformarea la standardele comunității de credință, în termenii căreia deja acționează. Iar drumul greșit pe care merge biserica nu a început de acum; el a început chiar din vremea când serva Domnului era în mijlocul poporului acesta și putea să observe cu claritate ce se întâmplă:

„În mijlocul nostru a avut loc o depărtare de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu a avut loc [contextul este lepădarea soliei în 1888]. Necredința își face loc în rândurile noastre; căci este la modă să te desparți de Hristos și să faci loc scepticismului. Strigătul inimii multora a fost: ‚Nu vrem ca acest om să domnească peste noi.’ Baal, Baal este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostat, căci ei iubesc calea lor și părăsesc calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care mărturisește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înălțat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost batjocorită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată. A fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism. Dar ea este viața lui Hristos în suflet, este principiul activ al dragostei împărtășită de Duhul Sfânt, singurul care poate face sufletul roditor pentru fapte bune. Dragostea lui Hristos este forța și puterea fiecărui mesaj de la Dumnezeu care a ieșit vreodată de pe buze omenești. Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (The 1888 EGW Materials, 955).

Este adevărat, biserica este – și a fost mereu – obiectul interesului suprem al lui Hristos. Dar este la fel de adevărat că ea are astăzi mai mult ca niciodată nevoie de avertizări serioase, căci Baal se infiltrează tot mai vizibil în acest popor, în speranța de a ne aduce pe toți

în jurul altarului idolatru pe care Israel nu a reușit să-l evite în nicio generație. Nu a reușit să-l evite nici chiar atunci când în mijlocul lor a fost trimis un Sol al neprihănirii care nu putea greși.

Aceasta este o avertizare extrem de gravă, pe care este timpul să o luăm în serios cât mai repede cu putință. Mai ales că toți recunoaștem că cea mai mare nevoie a noastră – o redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor – rămâne încă un vis. Ca și reproducerea caracterului lui Hristos în inimile noastre, despre care toți recunoaștem că este ultima piedică în fața celei de-a doua veniri a Mântuitorului.

Chemarea lui Ioel rămâne încă cea mai mare provocare din fața noastră: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfâșiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru... Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii de la sân! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: ,Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: Unde este Dumnezeul lor?’” (Ioel 2:12-17).